

[Elgaard.]

langt mere Grund til, at man, ikke mindst fra Regeringens Side i Samarbejde med Oppositionen, søgte at naa længere frem paa dette Omraade, end det hidtil er sket. Der er jo nemlig sket det under denne Regering, at det danske Samfund har stiftet Bekendtskab med kronisk Arbejdsløshed. Den har ikke eksisteret tidligere. Det er ogsaa sket under denne Regering, at det offentlige har overtaget større og større beskæftigelsesmæssige Omraader, men derigennem er ogsaa konstateret, at i jo højere Grad man leder et Samfund saaledes, at de private Virksomheder har Vanskeligheder og det offentlige maa overtage større og større Beskæftigelsesforpligtelser, des større bliver ogsaa Vanskelighederne for Arbejderne. Det er derfor nødvendigt ogsaa for denne Regering at fæste Opmærksomheden paa disse alvorlige Forhold. Det kan jo ikke være saaledes, at de Beskæftigelseslove, man har fremsat indtil denne Time, skulde være Regeringens samlede Beskæftigelsespolitik. Thi disse Love har vi jo nu haft i nogle Maaneder, og der er gjort nogle Forsøg, og de er paa en Række Omraader resulteret i betydelige Skuffelser. Der maa derfor fra Regeringens Side foretages andet og mere, end der hidtil er sket.

Jeg maa gaa ud fra, at naar der nu i de forskellige Ministerier beror en Række Forslag vedrørende Arbejder af stor Udstrækning, f. Eks. i det nordlige Jylland, fremsat af forskellige Kommuner, saa maa disse Forslag fremmes, idet man maa ræsonnere saaledes, at naar disse Forslag er motiveret fra Kommunalbestyrelserne og Amtsraadernes Side, saa er der god Grund til at fremme dem, men det fritager jo ikke Regeringen for hele Ansvar for den Situation, man staar i.

Socialdemokratiets ærede Ordfører har, synes jeg, under denne Finanslovbehandling navnlig optraadt, ikke mindst over for Venstre, som en Hovmester, for hvem vi havde at staa til Regnskab. Jeg vil gerne sige til den ærede Ordfører, at det er ikke værd, at man indlader sig paa Hovmesterring, hverken fra den ene eller den anden Side, og jeg maa sige til den ærede Ordfører, der for et Par Dage siden, eller det var maaske i Gaar, udtalte, at nu var Landbrugs-krisen i dette Land endelig efter 6 Aars Forløb endt, at det er i saa afgjort Uoverensstemmelse med den virkelige Tilstand, at jeg føler mig berettiget til at betegne denne Udtalelse som Udtryk for Kateder-viddom og ikke for noget som helst andet. Det vilde være glimrende, hvis Landbruget

med de Indtægter, det har nu, havde et Udgiftsniveau, der svarede forholdsvis til Indtægterne. Saa kunde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet have Ret i sine Betragtninger, men ogsaa paa disse Omraader ligesom paa alle andre Omraader er Regeringens Politik en Svikmølle, der maler opad, opad og opad og der er ikke under de Vilkaar, hvorunder det danske Samfund arbejder og handler baade udadtil og indadtil, nogen Mulighed for at opretholde denne Tilstand. Derfor spørger jeg igen den højtærede Finansminister og Socialdemokratiets ærede Ordfører, om man ikke i den Situation, man staar i ved denne Finanslovbehandling, kan indse, at den Vej, man hidtil har befaret, netop fører til det Resultat, som man paastaar at Venstre søger gennem sin Agitation. Hvorfor? Fordi den Politik, Regeringen fører, er af en saadan Karakter, at den skaber de Tilstande, som betegnes med det Ord, man har villet hæfte paa os. Det var derfor rimeligt, at der bag de fremsatte Udtalelser om Samarbejde var en vis Selverkendelse til Stede som Baggrund for de fremsatte Ønsker.

Jeg har saa endnu kun een Bemærkning at gøre, nemlig at fremkomme med en Tak til den højtærede Minister for offentlige Arbejder for hans velvillige Holdning over for Spørgsmaalet om Bygning af Aggersundbroen.

Svend Nielsen: Den højtærede Statsminister fremsatte, da han sidst havde Ordet, nogle Bemærkninger til mig vedrørende Spørgsmaalet om Samarbejdet mellem Arbejdere og Bønder. Jeg kan nu ikke frigøre mig for det Indtryk, at disse Statsministerens Bemærkninger nærmest tyder paa, at Statsministeren nok vil snakke om Samarbejde, men at han paa den anden Side var i høj Grad omhyggelig for at holde sig i ret betydelig Afstand fra Realiteterne. Jeg fik paa en Maade nok et Svar, men Statsministeren sagde desværre ingenting, og det er en meget utilfredsstillende Besked at gaa med. Jeg fik i Virkeligheden slet ingen Oplysning om det, jeg har søgt Klarhed over. Statsministeren udtalte, at jeg mødte med en Række Krav, og han mente videre, at der var Grund til at spørge, hvad der saa skulde blive til Arbejderne. Jeg maa nu dertil sige, at det synes mig ikke, at Statsministeren kan stille Opgaverne op saaledes, at jeg skal besvare det hele, altsaa ikke blot klare, hvad Bønderne maatte ønske, men ogsaa, hvad Arbejderne maatte ønske. Det maa jeg hævde er et urimeligt Forlangende. Statsmini-